

Manhattan Lunch and Learn
Harav Tzvi Berkowitz
ד' תשרי תשע"ט - September 13, 2018

מראה מקומות

יומא פ"ה. וכבר היה ר' ישמעאל וכו'
מנין לפיקוח נפש-פ"ה: וכולהו אשכחן ודאי וכו' ודשמואל ודאי לית ליה פירכא
ר"ן (דף ג: בדפי הריף) ד"ה וכתוב בהלכות גדולות וכו'
שו"ע או"ח סי' ש"ל סעי' ב ומג"א ס"ק ד
בית מאיר סי' ש"ל ד"ה בנה וד"ה ע"ז השבתי וד"ה שוב וד"ה ולבי מהרס
תו"ס ב"מ קי"ד: אמר ליה תימה לר"י
טור יו"ד סי' רס"ח ב"י בבדק הבית כ' הרשבץ בתשובה
ביאור הלכה סי' שכ"ט ד"ה אלא לפי שעה.....

(א) שבת מג: [מסופתה שבת פי"ד ה"ז], (ב) שבת מג: [ק"י: א] קטנה מה, (ג) מלתא פ' י' מתא, (ד) [בענין ערך סדר ד' אמתא ולי אספרי פי גאון י' אומריס ש"י עושה בגניו שרד למיך נקרא סדר או שהיה עושה כלי שרד כגון מטרות], (ו) [שבת לג: וע"ש], (ז) ב"מ: ג' ונצי רוחא כמני, מחילת ד"ה הבא, (ח) [וע"י חו"ט ב"ק כ: ד"ה קמ"ג].

תורה אור השלם

- ע"ק נסמכותי מבטן מפערי אמרי אהיה גודל כך תהלתך תמיד:
- ההלים ע"א ו ג'וי נורך והשליכי ושא"י על שפתי קינה כי זמא י? וישש את דוד עבדתו: ירמיהו ו' כ"ט
- כל אשר נשמת רוח חיים באפיו מכל אשר בךרה ממה:
- בראשית ז' כב
- אם בפתחת יקוצא הגב ודקה רמת און לו דמים:
- וכי קוד איש על רעהו לקרנו בערמה מעם מוכדי תקנהו למוות:
- שמות כ"ד

גליון הש"ס

רש"י ד"ה ולי הבריה לא פורש לי. ע"י ברכות ס: רש"י ד"ה ושמאל כ"י דלס רוב שרלא ישראל אצל: (א) ד"ה אס רוב כ"י על מחלה דאי של אלהילו וכ"י על מחלה נמי לא ספינ: (ו) ד"ה ימימי כ"י לפס גירות לא נמי לא ספינ: (ז) ד"ה גו מוך ד"ה אפילו תימא אצל שאלו: ד"ה אפילו תימא כ"י קודס ד"ה הכי גרסינן:

הגהות הב"ח

(א) גמ' לא תריכא אלא ל"י יהודה נן לניס: (ב) רש"י ד"ה ושמאל כ"י דלס רוב שרלא ישראל אצל: (ג) ד"ה אס רוב כ"י על מחלה דאי של אלהילו וכ"י על מחלה נמי לא ספינ: (ד) ד"ה ימימי כ"י לפס גירות לא נמי לא ספינ: (ה) ד"ה גו מוך ד"ה אפילו תימא אצל שאלו: ד"ה אפילו תימא כ"י קודס ד"ה הכי גרסינן:

מוסף רש"י

אתה גודי. אתה מרשא, יגרת רש"י מחילה. דגוי יושא דרשא כמו גוי טור, שער ראשן מלש' וגלי ראשן (סוטה מה).

תום' ישנים

אמר רב פפא דהאביו גבירות. וה"כ הוא מני למינקט לענין [שלן] להחיותו אי במחלה על מחלה מזה להחיותו. אצל גבי רוב ישראל לא הוא מני למינקט להחיותו.

יום הכיפורים פרק שמיני יומא

ושמואל אמר לפקה עליו אס הגל. קאמר דלס רוב ישראל (ו) אצל במחלה על מחלה לא וכ"ש ברוב כותים: אינו כן. דאמר אפילו ברוב כותים מפקחין: למאי הילכסא. היו כותי אליבא דשמואל כיון דאמר מפקחין עליו כל שכן דמנזיה להחיותו ולמאי הילכתא היו כותי: להאכילו נזילות. עד שיגדל ויקבל עליו גירות: אס רוב ישראל וישראל למאי הילכסא. היו ישראל ברוב ישראל טפי ממחלה על מחלה (א) אי שלל להאכילו נזילות במחלה על מחלה לא ספינ ליה: לנוקין. שור של ישראל שנגה של כותי פטור ושור של כותי שנגה של ישראל צין תס צין מועד משלס נוק שלל ושל ישראל שנגה של ישראל תס משלס נוק שלל: אי נימא דנגמיה טורא דיון לסורא דידה. וקאמרין דמחייבין ליה לשלומי: ניסיי ראייה. דישראל הוא ונשקול וכל זמן שלל טבל צבית דין לשס גירות לא מניין (ו) לישראל לחיובי לשלומי: פלגא. משלס כישרלא אידך פלגא ספק הוא וזה מוצעו נוק שלל כדיון כותי אמר ליה אייתי ראייה דלאו ישראל אצל וקסול: מאי קאמר. כל הני ספיני דקמני מאי אחו לאשמועינן: שמצילין אס המם. לחצר המעורבת דליכא אסור אלא טלטול: אצל הכא. כי לא שרית ליה לפקוחי מאי אית ליה למיעבד דמיהוי אסורא דאורייתא דנשיי הא מקמי הך: עד הינן הוא צודק. אס דומה למת שאינו מוץ איצטרו עד היכן הוא מפקח לדעת האמת: עד חוטמו. ואס אין חיות בחוטמו שאינו מוץ רוח ודאי מת ויניחוחו: הכי גרסינן אמר רב פפא מחלוקת מלמטה למעלה. מחלוקת דהנך תנאי דמר אמר עד לצו ומר אמר עד חוטמו מלמטה למעלה שמואלו דרך מרגלותיו תחלה וצודק והולך כלפי ראשו דמר אמר בלבו יש להצטין אס יש צו חיות שנשמטו דופקת שס ומר אמר עד חוטמו דזימנין דאין חיות ניכר בלבו וניכר בחוטמו: (ה) גוי נורך. ומר הוא שער הראש: אפילו תימא אצל שאלו. הסדר. לא פורש לי מהו: ושפיכות דמים. שהותר לבעל בית לשפוך דמו של זה להלל ספק נפשו עזירה חמורה היא שמטמאת את הארץ כדכתיב (במדבר לה) ולא תטמא את הארץ גבי פרשת רוחחין: וגורם לשכינה שססתלק. כדכתיב (שם) אשר אני שוכן בתוכה הא אס תטמאו איני שוכן וגבי רוחא כמ"י: מעס מוצחי: אס כהן הוא שכל לעבוד עבודה: ולא מעל מוצחי. אס התחיל בעבודה אין מפסיק לבל לידון אלא משלים עבודתו: אצל

ולפקח הגל אינו כן. אומר ר"י דהיינו טעמא דאין הולכין צפקות נפש אחר הרוב משום דכתיב (ויקרא יח) ותי צהס ולא שימות צהס שלא יוכל לבוא צהס ענין לדי מימת ישראל: דהאביו נביאות. לא הוה מני למימר שלל להחיותו משום דאפילו מחלה על מחלה אינו חיוב להחיותו דדוקא ברוב ישראל אמרינן לא שנו אלא להחיותו: דהחזיר לו אבידתו. הא דלא קאמר להחיותו כדקאמר רב לעיל פירש רש"י דלשמואל איצטרין דסבירא ליה דאפילו לפקח את הגל בשבת אין הולכין אחר הרוב כל שכן להחיותו ואע"ג דסבירא ליה לשמואל (ב"ב דף ט"ז): אין הולכין בצמנון אחר הרוב הני מילי היכא דאמי לדידיה צרשות בעלים כמו מוכר שור לחצירו ונמלא נגמון אצל הכא דלא אמת לדידיה צרשות בעלים אזלינן צמנ רובא (ו) ובכחצות סוף פ"ק (דף טו): פירש דרבותא נקט אפילו להחזיר לו אצידה דאכא עזירה גדולה כדאמרין (פסחים דף טו): המחזיר אצידה לכוני עליו הכחצו אומר למען ספות הרוה את הנמלה וגו' ואפי' הכי מחזירין היכא דאכא רוב ישראל וכל שכן להחיותו דליכא עזירה כולי האי דמפרנסין עניי כותים עם עניי ישראל מפני דרכי שלום [גיטין ס"א].

להחיותו דדוקא ברוב ישראל אמרינן לא שנו אלא להחיותו: דהחזיר לו אבידתו. הא דלא קאמר להחיותו כדקאמר רב לעיל פירש רש"י דלשמואל איצטרין דסבירא ליה דאפילו לפקח את הגל בשבת אין הולכין אחר הרוב כל שכן להחיותו ואע"ג דסבירא ליה לשמואל (ב"ב דף ט"ז): אין הולכין בצמנון אחר הרוב הני מילי היכא דאמי לדידיה צרשות בעלים כמו מוכר שור לחצירו ונמלא נגמון אצל הכא דלא אמת לדידיה צרשות בעלים אזלינן צמנ רובא (ו) ובכחצות סוף פ"ק (דף טו): פירש דרבותא נקט אפילו להחזיר לו אצידה דאכא עזירה גדולה כדאמרין (פסחים דף טו): המחזיר אצידה לכוני עליו הכחצו אומר למען ספות הרוה את הנמלה וגו' ואפי' הכי מחזירין היכא דאכא רוב ישראל וכל שכן להחיותו דליכא עזירה כולי האי דמפרנסין עניי כותים עם עניי ישראל מפני דרכי שלום [גיטין ס"א].

עין משפט נר מצוה

פ"א א ב ג ד מ"י פ"ו מהל' אסורי ביאה ה"ו כ"ו ט"ו"ע אה"ע ס"י ד' סעף ג': פ"ב ה מ"י פ"ב מהלכות שבת הלכה י"ח סגן לאזין סה ט"ו"ע אה"ע ס"י שט סעף ד': פ"ג ו מ"י פ"ו מהל' שבת הל' כ"א סגן לאזין סה ט"ו"ע אה"ע ס"י שט סעף ד': פ"ד ז מ"י פ"ב מהלכות שבת הל"ע ט"ו"ע אה"ע ס"י שט סעף ד':

רבינו הגנאל

מי שנפלה עליו מפולת ספק הוא שם ספק אינו שם, ספק חי ספק מת, ספק נדבחי ספק ישראל ספקין עליו. מצאוהו חי ספקין עליו מצאוהו מת יניחוחו. אוקימנא אפי' יתורה בן לקיש דאמר שמועתי שמצילין את המת מפני הדליקה, הכא מורה שאם מצאו חי מת יניחוחו, ששטה היא. ח"ד עד היכן בודק עד טיבורו ויש אומרים עד חוטמו. בודק ומצאו עליונים מהים לא יאמר שכבר מתו התחתונים. מעשה היה ובודק ומצאו עליונים מהים ותחתונים חיים. אמר רב פפא מחלוקת כשבודק מטה למעלה, שלא יאמר כיון שאין חיותא שטיבורו כבר מת, אלא צריך לבדוק עד חוטמו. אבל אם בודק מלמעלה למטה כיון שבודק בחוטמו ואין לו חיותא טוב לא צריך, שנאמר כל אשר נשמת רוח חיים באפיו. מניין לפקוח נפש שדוחה את השבת כו', אסיקנא כשמואל דאמר אשר יעשה אותם האדם וחי בהם ולא שימותו בהן.

תום' ישנים

גיטין [ס"א], [א] מפסיקין עניי כתיב עם עניי ישראל וכן נראה לרבות שאין צריך להחיותו כיון דליכא פקוח נפש אלא ברוב ישראל, והשתא אחי שפיר דלא היו מני למינקט במחלה על מחלה כדי להחיותו, ורב דאמר לעיל לא שנו אלא להחיותו, ארוב ישראל קאי. והכי נמי הוא מני למינקט במחלה על מחלה כדי להחיותו כרוב דאמר לעיל לא שנו אלא להחיותו דנקטן השומר אצידה שהיא חידוש יומר דכפרישת. א"א נצריכה [אלא] אחי שעה. והא דאמרין בפרק שני דע"ז [ב], [ג] דלמי שנה לא חיישינן פ"י ומתפרש מן הגוי ואע"פ [כ"ד] דאמתא ימיתו לאלמר, הייט הכא והסת' לטובתו, כי ספן מפקחין כדי להחיותו, וס' מרפאין אותו אולי יחיה. מתוך שאדם ברוח על מתו אי לא שרית ליה ארי' אביו. ולא דמי לממון דאמרין בפרק כל כתיב [שבת ק"י, ב] ממון שאדם בהול על ממונו אי שרית ליה אחי לכבויו, דהתם כיון שאינו טורד להציל (לא יבא להציל) לא יבא לחלל שבת בשביל ממונו, אצל כשטורד בהללה או יבא לחלל שבת אצל טירדיה, אצל גמח או אפסא שבקל יכול להצילו ובעשת הלה לא היו טורד, אצל אי לא שרית ליה אצל טירדיה ובעשה יבא לכונו. מ"ר.

אבל

לממון דאמרין בפרק כל כתיב [שבת ק"י, ב] ממון שאדם בהול על ממונו אי שרית ליה אחי לכבויו, דהתם כיון שאינו טורד להציל (לא יבא להציל) לא יבא לחלל שבת בשביל ממונו, אצל כשטורד בהללה או יבא לחלל שבת אצל טירדיה, אצל גמח או אפסא שבקל יכול להצילו ובעשת הלה לא היו טורד, אצל אי לא שרית ליה אצל טירדיה ובעשה יבא לכונו. מ"ר.

א וכתב רמב"ם דוקא
עובד שאין לו חמס
בינו עשה פעמים
המייבשת ברוטב ופעמים
צריכה שנתו עשאו אכל
חולה שמתכילין אותו
ע"פ בקיאים וכל אדם
סהרית מאלל ובשתו
פניו מסוכן הוא אם לא
יתנו לו ומוחר ליתן לו
וכנה הרא"ש ז"ל ולא
דוקא עובד אלא הוא
הדין כל אדם שהרית
מאלל ומתאוה ופניו
מתערים מסוכן הוא
ומכילין אותו ע"פ עשאו
או ע"פ דקי' דאמרין
בפרק אע"פ חמימר ומר
זוטרא ורב אשי היו
יתנו אפתחה דבי דונגר
מלכא לתיק וזיל אדונגר
דמלכא חזיא רב אשי
לחמימר דחור אפיה שקל
המצטעם ואזיל ליה
בפומיה וכו' ואמרו ליה
רבנן מאי עמאל סמכת
איכא אמר חזיה ליה
נרעת דקא פרחא עילויה
שי' מר דבי חזיר אפיה
חיישין לסכנתה וקאמר
ההם חלל משתיב בפני
שמת חלל מין וצבי אמר
רב אשי הוא קאימנא
קמייה דרב כהנא ואיית
ליה גלגלידי ליתפתח
כחלא ולי לאו דיהבו לי
אסתכינא ורב פפא אמר
אפילו תמרת דהיטותא
כללא דמריילא כל דאית
ליה ריח וזית ליה קיומא
וקן כחב היבנא ז"ל :
כנה חזיר' ז"ל כתב
בעל הלכות אשה עובדה
ידועין דלי לא אכלה
מתעקרן וזלה אף ע"פ
דפסקא רב קיימא הוא ספק
ככל שפי' דמי ליתן
הרמ"ן ג' יאות ז"ל כתב
ללאו בייטע דין תליא
מילתא אלא ביידיע
ידעה דחשבה תליא
מילתא דמחריכה וטובין
לה וכחלה דמיה וכתב
הרמב"ם ז"ל משמע מתוך
דברי בעל הלכות דמאס
סכנת וולד לחודיה מחללין
אפילו ליכא למיתא ליידי
והיו דגרסינן בש"ס
פ"ק דערבין האשה שיבשה
על משכבר ומתה בשבת
מזיחין סבין וקורעין
כרייה ומזיחין את הוולד
פשיטא מאי עביד מתוך
בבב צנלמא הוא אמר
כחלא לא לרררר אלל נחילא
סבין דקורעין מאי קמ"ל
דעל ספיא מחללין שבת
הניכא ספק מי ספק מעל
ספק עבו"ס ספק ישראל
מסקינן מהו דהיתא ההם
הוא דהוה ליה חוקה
דחיותא אלל הכחלא הוה
ליה חוקה דחיותא
מעיקרא אימא לא קמ"ל
ואיכא דה"ל דאין מחללין
תתם נפלים אלל עובדה
סהריתה חשאו דמיתה
ידעה היה שלל המפלת
החוקה סכנה היא וטעמא
עמאל אחרינה הוא כיון
דמו לא יקר אמו הוא ולא
דלא לנררר אלל נחילא
סבין דקורעין מאי קמ"ל
דעל ספיא מחללין שבת
הניכא ספק מי ספק מעל
ספק עבו"ס ספק ישראל
מסקינן מהו דהיתא ההם
הוא דהוה ליה חוקה
דחיותא אלל הכחלא הוה
ליה חוקה דחיותא
מעיקרא אימא לא קמ"ל
ואיכא דה"ל דאין מחללין

הוא ורב נחמן לא הדור זהו משום לאשכחן דלויני זה תגאי התם ורב נחמן אמר בההיא שמעתא גופה כתנאי ולר' יוחנן מהתיתין הכי קתני מחנכיין אותן לשעות שנה אחת בחולה דהיינו שנת שתיים עשרה ושתי שנים בצריא דהיינו אחת עשרה ושתי עשרה סמוך לפרקין דהיינו שנת שלש עשרה שאותה שנה קרויה שנת הפרק לזכר שהיא עונת הגדרים כדליתא בפרק בא סימן (דף מח:) וגמלא שמחנכיין את הזכר לשעות אחת עשרה ושתיים עשרה שהן שתי שנים סמוך לפרק וא"ל לומר תוך הפרק הוא מופלא דודאי מחנכיין ודבלי עלמא חין זין תיטק ותיטקת כלום לא בחנוך שעות ולא בהשלמה של דבריהם וא"ע"פ נר מצוה

אחת עשרה בן שתיים עשרה משלימין מדאורייתא בתינוקת ובן שלש עשרה משלימין מדאורייתא בתינוק אף על גב דקיימא לן בר' יוחנן דאמר תינוקת בת שתיים עשרה ותינוק בן שלש עשרה משלימין מדאורייתא קיימא לן כרב הונא ורב נחמן דבחראי אינון דמשלימין מדרבנן כדי להנכן מבן אחת עשרה בין לתינוק בין לתינוקת ובן תשע ובן עשר מחנכיין אותן לשעות כדרב נחמן שאם היה רגיל לאכול בשתי שהריחה מאבילין אותה עד שתשוב נפשה חולה מאבילין אותו על פי בקיאים ואם אין שם בקיאים מאבילין אותו ע"פ עצמו עד שיאמר די : גמ' תנו רבנן עובדה שהריחה בשר קדש או בשר חזיר תוחביין לה כוש ברוטב ומכניסין לה בתוך פיה אם נתישבת דעתה א מוטב ואם לאו מביאיין לה רומב עצמו אם נתישבה דעתה מוטב ואם לאו מביאיין לה שומן עצמו שאין לך דבר שעומד

בפניו בפקוח נפש חוץ מע"ו וג"ע ושי"ד ע"ו מנא לן דתניא (א) ר"א אומר אם נאמר בכלל נפשך למה נאמר בכלל מאורך ואם נאמר בכלל מאורך למה נאמר בכלל נפשך

הר"ם במו"ל צ"פ שני מהל' שציתת עשור והרב רבי יצחק עובדה שהריחה. העובר מריח ריח התבשיל והיא מתאוה לו ואם אינה אוכלת שניהם ור' יוחנן דהיינו שנת עשרה ושתי שנים בצריא דהיינו אחת עשרה ושתי עשרה סמוך לפרקין דהיינו שנת שלש עשרה שאותה שנה קרויה שנת הפרק לזכר שהיא עונת הגדרים כדליתא בפרק בא סימן (דף מח:) וגמלא שמחנכיין את הזכר לשעות אחת עשרה ושתיים עשרה שהן שתי שנים סמוך לפרק וא"ל לומר תוך הפרק הוא מופלא דודאי מחנכיין ודבלי עלמא חין זין תיטק ותיטקת כלום לא בחנוך שעות ולא בהשלמה של דבריהם וא"ע"פ נר מצוה

בן תשע שלמות בצריא וכן עשר שנים שלמות בחולה מחנכיין אותן לשעות שאם היה רגיל לאכול בשתי עשרות מאבילין אותו בשלש בשלש מאבילין אותו בחנוך שעות ובהשלמה לדבריהם בין תינוק לתינוקת ויהיו פוסקי דאורייתא קיימין בר' יוחנן ומשום ה"ק בפרק דאפיסקא התם במסכת גדה (דף ע"ו.) דתי"ו בכלל נפשך למה נאמר בכלל מאורך זמן כלפניו זמן הלכך תינוקת בת ג' שנים

הר"ם במו"ל צ"פ שני מהל' שציתת עשור והרב רבי יצחק עובדה שהריחה. העובר מריח ריח התבשיל והיא מתאוה לו ואם אינה אוכלת שניהם ור' יוחנן דהיינו שנת עשרה ושתי שנים בצריא דהיינו אחת עשרה ושתי עשרה סמוך לפרקין דהיינו שנת שלש עשרה שאותה שנה קרויה שנת הפרק לזכר שהיא עונת הגדרים כדליתא בפרק בא סימן (דף מח:) וגמלא שמחנכיין את הזכר לשעות אחת עשרה ושתיים עשרה שהן שתי שנים סמוך לפרק וא"ל לומר תוך הפרק הוא מופלא דודאי מחנכיין ודבלי עלמא חין זין תיטק ותיטקת כלום לא בחנוך שעות ולא בהשלמה של דבריהם וא"ע"פ נר מצוה

הר"ם במו"ל צ"פ שני מהל' שציתת עשור והרב רבי יצחק עובדה שהריחה. העובר מריח ריח התבשיל והיא מתאוה לו ואם אינה אוכלת שניהם ור' יוחנן דהיינו שנת עשרה ושתי שנים בצריא דהיינו אחת עשרה ושתי עשרה סמוך לפרקין דהיינו שנת שלש עשרה שאותה שנה קרויה שנת הפרק לזכר שהיא עונת הגדרים כדליתא בפרק בא סימן (דף מח:) וגמלא שמחנכיין את הזכר לשעות אחת עשרה ושתיים עשרה שהן שתי שנים סמוך לפרק וא"ל לומר תוך הפרק הוא מופלא דודאי מחנכיין ודבלי עלמא חין זין תיטק ותיטקת כלום לא בחנוך שעות ולא בהשלמה של דבריהם וא"ע"פ נר מצוה

הר"ם במו"ל צ"פ שני מהל' שציתת עשור והרב רבי יצחק עובדה שהריחה. העובר מריח ריח התבשיל והיא מתאוה לו ואם אינה אוכלת שניהם ור' יוחנן דהיינו שנת עשרה ושתי שנים בצריא דהיינו אחת עשרה ושתי עשרה סמוך לפרקין דהיינו שנת שלש עשרה שאותה שנה קרויה שנת הפרק לזכר שהיא עונת הגדרים כדליתא בפרק בא סימן (דף מח:) וגמלא שמחנכיין את הזכר לשעות אחת עשרה ושתיים עשרה שהן שתי שנים סמוך לפרק וא"ל לומר תוך הפרק הוא מופלא דודאי מחנכיין ודבלי עלמא חין זין תיטק ותיטקת כלום לא בחנוך שעות ולא בהשלמה של דבריהם וא"ע"פ נר מצוה

א מיוי פ"ד מה' מאללות חסרות : ב מיי' פ"ה מה' יאודי תורה ס' סג' ע'ש' ח' יו"ד פ"ו קמ' עין משפט

מר פריש מיליה דתינוקת ומר פריש מיליה דתינוק (ב) : מתני' עובדה שהריחה - העובר מריח (ח) התבשיל והוא מתאוה לו ואם אינה אוכלת שניהם מסוכנין : על פי בקיאים - אים אמרו ז' רופאים שהיא מסוכן אם אינו ארוכל : גמ' כוש - פלח הוהפיס לה כוש ברוטב של אותו בשר ומזינתו : למנה נאמר בכל מאורך כו' - יאמר

מתני' עובדה שהריחה. העובר מריח ריח התבשיל והיא מתאוה לו ואם אינה אוכלת שניהם ור' יוחנן דהיינו שנת עשרה ושתי שנים בצריא דהיינו אחת עשרה ושתי עשרה סמוך לפרקין דהיינו שנת שלש עשרה שאותה שנה קרויה שנת הפרק לזכר שהיא עונת הגדרים כדליתא בפרק בא סימן (דף מח:) וגמלא שמחנכיין את הזכר לשעות אחת עשרה ושתיים עשרה שהן שתי שנים סמוך לפרק וא"ל לומר תוך הפרק הוא מופלא דודאי מחנכיין ודבלי עלמא חין זין תיטק ותיטקת כלום לא בחנוך שעות ולא בהשלמה של דבריהם וא"ע"פ נר מצוה

הגהות ח"ו (א) ר"ב עיין ב"ר"פ כנהדרין דף ס' סורר ופסחים ר"פ כלל שעה : (ב) ר"ב ויש לרבוט שיטה אחרת מרש"י ועיין בלש"ן :

הגהות ה"ה (ה) ר"ב ריח : (ב) ר"ב אמר : (ג) עשמן כ"ל : (ד) ר"ב וכל זה כחוב וכל בספר המלחמות' צ"פ כן סורר ומוסר והאריך עוד שם :

הגהות ה"ה (ה) ר"ב ריח : (ב) ר"ב אמר : (ג) עשמן כ"ל : (ד) ר"ב וכל זה כחוב וכל בספר המלחמות' צ"פ כן סורר ומוסר והאריך עוד שם :

הגהות ה"ה (ה) ר"ב ריח : (ב) ר"ב אמר : (ג) עשמן כ"ל : (ד) ר"ב וכל זה כחוב וכל בספר המלחמות' צ"פ כן סורר ומוסר והאריך עוד שם :

הגהות ה"ה (ה) ר"ב ריח : (ב) ר"ב אמר : (ג) עשמן כ"ל : (ד) ר"ב וכל זה כחוב וכל בספר המלחמות' צ"פ כן סורר ומוסר והאריך עוד שם :

הגהות ה"ה (ה) ר"ב ריח : (ב) ר"ב אמר : (ג) עשמן כ"ל : (ד) ר"ב וכל זה כחוב וכל בספר המלחמות' צ"פ כן סורר ומוסר והאריך עוד שם :

הגהות ה"ה (ה) ר"ב ריח : (ב) ר"ב אמר : (ג) עשמן כ"ל : (ד) ר"ב וכל זה כחוב וכל בספר המלחמות' צ"פ כן סורר ומוסר והאריך עוד שם :

משני דברי אפילו למיחוס . אמנם עדיין יש לתמוה על הסוגי דע"ז דף כ"ח דעבי ר"א כבי ושיני מכו כיון דלכושי ניגרו כמכה דבראי דמי או דילמא כיון דגוואי קיימו כמכה של חלל דמי אמר אביי ת"ש החושש בשינוי לא יגמע ביה את החומץ חושש הוא ללא הא כחבי ליה עובא שפיר דמי דילמא התנא היכי דכחבי ליה עובא חושש נמי קרי ליה ומה פשע אביי מזה הא ודאי היכא ושרי דמבואר בהרמב"ם וש"ע ומכל מקום לא הוי מכה של חלל להלל עליו שבת ובע"כ נמי לומר דהוי מלי לשנוי הכי אלא דהאמת משני . אבל לפ"ר הא חזו אמת דליתא סעיף ג' בה"ה :

ובזה מיושב לי מה דתמה בה"ב ריש הסימן על הר"ן שגראה שפוסק הכי וכיון דדרך דמי ליתא ספק נפשות הוא ולקולא ואפשר שאף הר"ן לא אמרה לפסוק אלא לפרש טעמא דההוא דדחי ופ"ה נראה דס"ל דספיקא לקולא ובודאי מכיון אל האמת שהר"ן נמי פוסק האיצט"ל לקולא שהר"ן גופיה שם פסק הכי אלא שהב"י ז"ל העביר עיניו לפי טעם מוחסן מלות קורות אלא מה שדחק לפרשו אין הלשון של הר"ן ואמרין נמי . ומה מה שחיים בהטעם לפי שדבר זה אינו חולה אלא מיוחד מורה אלא שליתא כתב הכי ואל"ה כולו מותר . להכי הילג"ד ברור שדבי לישב תמי' ה"ל סובר דכתיבתי שהאמת משני ומ"מ האיצט"ל לא נפשטה שהרי האיצט"ל בגמרא סובב על מכה שבטיים אם קריי דגוואי או דבראי ואביי שבה ליפשוט דכחבי ליה עובא מחללין כעל מכה שבחלל ע"כ דסבר נחבי ליה עובא היינו מכה ולהכי משני לו האמת ובודאי היה יכול לשנוי לו דלא נפשט האיצט"ל דלעולם י"ל דלא נקרא דגוואי ולא מחללין אלא היכי דכחבי ליה עובא הוי חולה שאין בו סכנה כדפסק בלמא הא"ח וכמו דברי האמורה לגוי בחבלה דאורייתא ה"ה דברי נשתיית החומץ אלא דהאמת משני לו דבטיים אפילו כחבי ליה עובא אינו אלא מיוחד אבל מכה במקום שנים עדיין נכטי' לא נפשט ושפיר פסק הר"ן בחומץ לקולא . ולהכי נראה שהר"ן חולק על פסק הא"ח . ומה יפה כחו דהב"י אף שמציא הא"ח לא קבעו להלכה אפשר מדרגה שאין מוסכם עם הר"ן ודו"ק :

סימן שכח סעיף ב' אבל אם נעקד כולם . עיין מה שמציא הנ"ל בשם אר"ה . ולדידי דברים אלו עדיין ל"ע בהסוגיא דע"ז דפירשו ס' למקום אחד וס' למקום אחד כי לא מלתי בפוסקים חילוק זה אלא כל שעקרו ממקום קביעתן ויידו מה לי אם נעקרו וז"ל או בפעם אחד . והאוס' ציומא לא כתבו אלא אם חזרו וזאו כולם לחזר תשוב קצוע . וז"ע צנוף האו"ה ואינו בידי לעיין בו :

סימן של הנה השגתי נוכח מידדי הגאון מו' עקב"א איגר אבדק"ק פ"ל כחוב בו בלשון זה : גם נקדשותי כעת בגמ"א ס' ש"ל סק"ד עב"ס אין מחללין וכו' ומיחו לקראים מותר וכו' משמע דהיכא דיש חילול שבת אסור ולא ידענא הא הקראים מקרי ישראל מומר ולהרמב"ם נקראים חינוק ששעבה ולה"ה אם גדלו ורואים דת ישראל מקרי מומרים עיין בשו"ת י"ד ס' ק"ע סק"ו עכ"פ הכא לגבי הולד מקרי ודאי חינוק ששעבה הוי ישראל מעלי' לחלל עליו שבת וכן בכל מומרת מעוברת לכאורה הדין כן כיון דנכרי ועבד הכא על גת ישראל הולד כשר ולדעת הרמב"ן דעוברת שהריחה אין מחללין בשביל עוברת דישאל אינו נהרג על העובר רק דהוי סכנה להאם א"כ בה"ב אין מחללין דהאם היא מומרת ועיין בגמ"א שם ס"ק ע"ו ודבריו נפלאו מומני דלחך חולה זה ברמב"ן דהא גם הרמב"ן מודה דמספק מחללין רק בעובר ס"ל דאין מחללין מעטם ה"ל משא"כ בגולד וזע"ע עכ"ל :

ע"ז השבתי לו בלשון זה מה שנתקשה בגמ"א ורואה לומר דעל עובר נקראים מחללין מפני שאינו אלא כחינוק ששעבה . מה דפשיטא לומר מיבטי' לו עובא ואף איפכא מסתברא דמה נקב שאין דינו כגוי גמור מ"מ כיון דכל עיקר היתר חילול הוא

כדי שישמר שבתם הרבה ומיזוק ששעבה חיתו מהי חיתו הוא בחוקת שלא ישמור שבת כיון ששעבה בקטנותו וסובר שגוי הוא ואף ששמואל למד היתר מן הפסוק וחי בהם מ"מ מסתמא לא פליגי לדינא על התנא שלמדו מן ושמרו ומודה שכל מי שהוא בחוקת ודאי שלא ישמור שאין לחלל עליו . וכן מומרת מעוברת מה"ס לחלל על העובר אם הוא בחוקת שיעומע ביניהם ע"י אמו . ואין דומה למ"ד דעל עובר מחללין משום שמה ישמר דשם הוי ספק שקול וגם אף למה דקיי"ל אין הולכין בפ"ג אחר הרוב ואף על גוסם מחללין דשם עכ"פ מיעוט החיים משמרים משא"כ חינוק ששעבה וכן המומרת היכי שאין ידיו תקיפה ובודאי ישאר מעומע ביניהם ולא ישמור שבת מה נקב שאין דינו כגוי מ"מ מה"ס לחלל עליו אחרי שידוע קרוב לודאי שלא ישמור שבת ובי מפני הספק רחוק שאולי לכשיגדל ויחודע לו שהוא יהודי יסכן בעלמו לברוח ולקבל דת יהודית אמתו מחלל שבת זה לא מסתבר לע"ד :

אמנם היכי שידיו תקיפה ליקח בן המומרת לגבוליו או תלי' בפלוגתא כדכתב מר . ומה שכתב תו ולדעת הרמב"ן דעוברת שהריחה אין מחללין היא דהאם היא מומרת ועיין בגמ"א ודבריו נפלא מומני וכו' : א"י מה קשה לו ופשיטא דלשיטה זו שחולין החילול כמה שאין הישראל נהרג עליו דעל ולד הגולד כספק נפל שאף האורגו פטור כמבואר בהרמב"ם הלכות רוחא דאפילו בקיום אחד אין ידוע שכלו לו חדשו פטור האורגו דה"ל דאין מחללין עליו וי"א אלו ע"כ מוקמו להכחא דיושבה על המשבר מצויין סכין בידוע שכלו חדשו ומפני שמהם הרי הוא כהוליא ראשו מפני שהוא כמונה בקופסא וחייבין עליו משא"כ המקשה לילד שהיא חי' והוא עדיין קאת ירך אמו אין נהרגין עליו לכן מותר להורגו כדי להליל האשה אף שכלו חדשו אבל נפל מה נקב כיון שאין נהרגין עליו ודאי דלשעה זו אין מחללין וכדפתיח ואיכא מ"ד דאין מחללים משום נפלים ועיין בחומ"ס דה דף ס"ד ד"ה אינו מייחי ברישא . ואולם לדינא נלע"ד דברי חוס' ברורים והכרעתם מוכרעת מגוסם דאין זו תלי' צו והיינו כדעה ראשונה שבהר"ן שהיא נמי לדעתו דעת הרמב"ן עלמו וכללע"ד ראהו מבוארת שהרי אפילו על סתם ולדות כל שאין ידוע כלו חדשו אפילו בן יום אחד אין נהרגין עליו עד ששהה לו' יום כג"ל ברמב"ם ע"פ גמרא : ומשם שלימה שינוי מרחיבין את הקטן אחר החולה ומבואר שם בגמרא שמשני הסכנה מחללין עליו וצ"ל ספק משנה זו סובבת על כל התקנות שמהללין בשבת דהיינו אפילו סתם ולדות ואפילו לרשב"א ח"ו דאין זה תלי' בזה מפני שאין הולכין וכו' ומה שאין נהרג עליו נמי הטעם משום פ"ג דרואן שאין הולכין בו אחר רוב ולדות ואף על חילול דמילה מוכרח לשנוי לרשב"א דמהללין מומ" . ולכן במומרת מעוברת וירדו תקיפה מחללין על העובר וספק בן שבעה שאי דמוסיים הת"א משום הריעותא שלא גמרו וכו' . וכל דבריו מובנים אף שאינם מסודרים כראוי תחילה כתב ההוא דסעיף ה' איירי בידוע והיינו לשיטת ה"א שר"ן ואז אין לומר למה שמוסיים והכא כיון דאיכא רישותא . אך זה כתב לשעה ראשונה שבהר"ן וק"ל . ואולם כל זה ההכרח לשעת הסבור אבל בלמא נלע"ד קוש' הע"ש אף שהת"א כתב עלי' ואין זו קוש' בעיני הוא קוש' עמומה כי הא בודאי חסימת הסבור וש"ע לדינא דסעיף ה' מבואר דאיירי אפילו בסתם ולדות . וביותר למה שהת"א עלמו מבאר סק"י דהסתומה נמי מורה אפילו לא נעקד הולד וחישיבין למיעוט שאינו מזוי כמה לחלל שבת מפני פ"ג א"כ אף שלא גמרו שערו מנ"ל להטור שאין מחללין עליו מפני בכחות וחי משום מה שמציא הב"י עלי' דהטור הברייתא הא ברייתא זו לא נשית אלא לענין דלא מחללין למוול אבל לענין פ"ג מי גרע מדין דסעיף ה' ומגוסם דמחללין וכן משמעות הסוגי' דמקשה על ברייתא זו דלימאלי' מומ" ומה הקוש' דילמא הברייתא אף איירי דלא מחללין עליו בסכנתו אבל מהללין אותו בלמא מומ" . ודוחק שמתק על מה דמפרש דקב קל"ה הברייתא ולא ספק לאתמו

ס"ג .
ג' .

בה"ה
בסעיף יו
ר ע"פ פ'
בו סכנה
גם העיקר
הב לשפך
אין לזכר
זפל למשכב
הלכה כ"א
די מבואר
יס . ומה
הימן והא
ה שאין בו
ג"כ לומר
הס דברי
ז בהשואה
עמו בלמא
א בניחוה
זה משבות
ישואה ח"ו
כל חוללים
ואינו זפל
צריא אבל
ס ע"י גוי
עק לדברים
אילו לשיטת
לה והוליא
לא איירי
נושה ואף
ה"מ מבואר
לגוי לעשות
זא דהא
למ רפואה
אינו מאכל
לא חישיבין
רפואה ע"י
אה דהיינו
זל אפילו
שראל אבל
ופן שיטה
ה שאין בו
הכי שהרי
זט בשינוי
המומרים
ואה . הרי
וה"ל הא
צ"י שאינו
י כדמוכה
שה ואפשר
שום דל"א
ת מורסא
ה עבר שרי
ג עבר כתי
גמ"ו ודלא
מחבי רבי
ה קמחין
שאין בו
סור ושיון
ז להחלה
ז דהאמת
זי

לאחיו הא דמ"ר שהרי חינה מוזכרת פה א"ו משמע דפשיטא ליה דמפי הסכנה ודאי מחללין עליו דלא גרע מנהך ללעיל ולא איירי אלא לענין מילה . וכן משמעות הרמב"ם ברור שאינו מעמיק בה' שבת אלא הכנה דבן שמונה ודאי אסור לעלמלו וכן הרי"ף והרא"ש לא הזכירו אלא לענין מילה וז"ע :

שוב חזר וכתב הגאון ש"י הג"ל . מה שכבודו משיג עלי כמה שרציתי לומר דעל חימוק ששצבה בין הנכדים למחללים שבת דכיון דברייתא יליף מושמרו את השבת וכו' כדי ששמרו שבתות הרבה דלא שייך כן בחימוק ששצבה דמסתמא ישחקע בין הנכדים ואף דשמואל יליף לה וחי בהם ולא שימות בהם מסתמא לא פליג בהא על הברייתא עכ"ד :

ולבי מהסם בזה הרבה דהרי הרבה עמיים נאמרו בגמרא ולחד תנא ילפינן מק"ו ומה מילה שהוא באחד מאבריו וכו' ולפי טעם זה לכאורה גם בחימוק ששצבה והגויים מניחו להמול ע"י ישראל מסתמא מילתו דוחה שבת א"כ ה"ה דעל כל גופו מחללים שבת . וגם הוא גופא קשוי כיון דדרשינן וחי בהם ולא שימות בהם מ"ל לומר דהוא דוקא היכי דישמור שבתות הרבה ואי דאמרינן דהתורה הקפידה דוקא על חיות אדם שישמור מלוא א"כ גם בעיקר זווי להחיות נימא דנפש כזה מותר להורנו דאין מלויין להחיות רק מי שיקיים מלוא א"ו דאמרינן דהתורה חסה על נפש מורע ישראל ה"י נימא דהותר מילול שבת כדי להחיות נפש מורע ישראל והדבר בעיני קשה למאוד להחליט כדעת כבודו נ"י :

תו כתב מר על קושיותיו במ"א וז"ל מה קשה לו דלשעה זו דתולין החילול כמה שאין ישראל נהרג עליו א"כ על ולד הגולד בס' נפל וכו' . לא ידעתי כוונתו דמר דמה ענין זה לזה דהא ולד הגולד דלמי נהרג היינו רק מוספק ואילו היינו יודעים דכלו חדשיו היה נהרג מש"ה מחללין וזכו היה עיקר קושיותי על הנ"ל . ומה גם ראי' הוס' מנוסס לימא דהא דאין נהרגין עניו דרוב גוססים למיתה אבל אם היינו יודעים דזה עומד לחיות היה נהרג עליו וממילא לענין חלול שבת מחללים דנפ"י לא אזלינן בחד רוב . ימחול כבודו נ"י לבאר לי עומק דעתו בחד היעב עכ"ל :

לזה השבתי שיה' מה שכתב שלבו מהסם בזה שלא הסכמתי לדעתו לחלל שבת על חימוק ששצבה וכתב שהרי הרבה עמיים וכו' ומה מילה ולפי טעם זה לכאורה גם בחימוק ששצבה והגוי מניח להמול ע"י ישראל מסתמא מילתו דוחה שבת . וחלילה חימוק כזה שיענין שיסאר מעומע בין הגויים לחלל עליו שבת כדאיתא בטור י"ד שטס דפוכי הב"ח ומביאו הנ"י וש"ך סו"ר רס"ו ואין אלו מחזיקים אותו שילא לתרבות רעה מבואר הא במוחזקים בו שילא לתרבות רעה אסור למולו בשבת וק"ל :

ומה שכתב מר לבאר קושיותי על המ"א וממילא סברה לומר דאף הרמב"ן מודה בספק נפל הגולד מחללים שבת עליו מפני הספק דלאו נפל הוא אף בעובר ס"ל מדלח נהרג עליו ואפילו בכלו חדשיו ש"מ דלא מקרי נפש מש"ה אין מחללין וכו' . האמת כי לולא ששהסם' להדיא מהנגדים להדיא בסברתו היה לה מקום להחזיקים . אבל מה שרובה מכת' ש"י להכניס הדברים בפי' הר"ן תמה אני מאוד הא סידרן של הדברים הכי הם כהר"ן וכתב בהלכות גדולות אשה עוברת וכו' אע"ג דאמרינן ספק בן קיימא ספק נפל הוא שפיר דמי למיתן לו . הרי שלא כתב כלל ההידוש הואיל והוא עובר אלא אף שספק נפל הוא וע"ז מייית לו שיהא תחילה מלשה וישבת על המשבר אף דמי ספק הוא אם מלא חי או מת מ"מ מחללין על הספק . ע"ז כתב וזע"ג דתנן וכו' . דאלמא מעיקרא קודם שהוליא ראשו לית ביה משום הלנת נפשות . ולדעתו דמר הרא"י זו אולה דאלמא מעיקרא לית ביה משום הלנת נפשות משום דלא מקרי נפל ואפילו ידוע שכלו חדשיו וא"כ מהראוי שלא לחלל עליו שבת וקאמר אפ"ה לענין שמירת מלוא וכו' מחללין עליו שמה ישמור ואף דלא מקרי נפל לענין הלנתו מ"מ לענין שבת מחללין .

ושבו כתב לדעתו דמר ואיכא מ"ד אין מחללין משום נפלים ע"כ לא ר"ל נפל שגולד אלא לעובר אף שכלו חדשיו קורח נפל ומה שאין מחללין עליו היינו משום דלאו נפש מקרי לענין הלנתו או ליהרג עליו . ומה דקשיא ע"ז ממה שמחללין על יושבת על המשבר וממה שס' עעמא אחרינא הוא דכיון שמתה לאו ירך אמו הוא ולהכי אפילו אין ידוע שכלו חדשיו מחללין מפני הספק שמה לא נפל הוא . הבע וראה אופן הדברים מה שיעקר עטמייהו דאיכא מ"ד דהיינו משום דעובר ירך אמו הוא הא לא נזכר מעולם ואין יאמר אין מחללים משום נפלים וליהוי סובר דאפילו על נפל במעי אמו שמתה מחללים ולעובר שכלו חדשיו במעי אמו שחיה יקרא נפל . וגם מה זה שכתב וישבת על המשבר עעמא אחרינא מה זה טעם אחר הא אין לו שום טעם אלא זה שכיון שמתה האם הולד נפש מקרי אף דלא אית ביה משום הלנת נפשות שהרי הוא ספק נפל . לכן לעי"ד השפוט דעת הרמב"ן כדכתיבו המ"א וכסדרת התוס' והאיכא מ"ד סברו שזה בזה תליא דכל שאין נהרגין עליו מהראוי שלא לחלל עליו שבת ולהכי אמרו אין מחללין משום נפלים ואפילו נולדו והוא דיושבת על המשבר איירי כדכתב המ"א בידוע שכלו חדשיו וכמו דמוקמוהו התוס' למה שכתבו ומיאו אפשר והיינו שכתב עעמא אחרינא גבו כלומר שבין שמתה האם נהרגים עליו בזאת אף שהוא עובר והיינו בכלו חדשיו והוא איכא מ"ד הוא גופיה סברת התוס' ומיאו אפשר וק"ל :

סימן שרא סעיף ה' ונולד כשהוא מהול . כתב המ"א מלאתי כתוב וכו' וז"ע למעשה . נשאלתי מניסי החורגי המופלא מוה' נפתלי ז"ל בנשון זה ע"ד החימוק שגולד מהול אף בתחיל' ששעת לידה היה מהול ממנו נראה לכל העערי' היום מגולה כלאר הגידה לי המילדת מ' ריוכי חיוב אחר הלידה והעצמי נולד מהול א"ו דוחה שבת וביום תחילת דהיינו יום ד' הגידה לי ששוב תגדל העור ומחפה כל העערה עד ששוב אין נראה כמהול והלכתי היום בעלמי וראיתי החימוק והוא אמת שהעור תגדל עד שמחפה העערה כל זמן שהוא בלא קשוי אבל כשמתקפה נגלה העערה דהיינו רוב גובה של העערה . ולע"ד יש להדמותו לליזין המעכבין את המילה שחוזר עליהן בשבת אפי' כבר פירש כי ה"ש"ך כתב סו"ר רס"ד סק"ע בשם ב"י דאיכא תרי עיובים חד חופה רוב הקיפו אע"ג דליכא רוב גובה וחד דליכא רוב גובה אע"ג דאיכא רוב הקיפו ואותו חימוק אף אחר שמתקפה אע"פ' לא נתגלה רוב הקיפה העערה אלא עד חוט העצ המתקף אף הואיל שהוא חימוק בתחילה ה"י נולד מהול ממש רק אח"כ ע"י ששעשה שאלו שער ומעשה בשרו מדולדל הרבה ובשאר חימוק א"כ נמולו פעם אחר רק לתנן מפני מראית א"כ אסור למולו בשבת . אף בזאת זה לא דמי לאותו הדיון . הואיל ולא נתגלה רוב הקיפו . לכן יודיעני דעתו בזה עכ"ל :

והשבתי לו בנשון זה בזאת למה שראה מעלתו לדמות דיון זה ע"פ עדות המילדת לנימול פעם כהוגן ושוב מפני ששצרו רך או שהוא בעל שער נראה האידנא כאינו נימול . או כמה מסיים אף בזאת זה לא דמי לאותו הדיון הואיל ולא נתגלה רוב הקיפה דמה בכך הא מבואר בהגהת רמ"א וז"ל וכו' ואפילו אינו נראה הרק מיעוט העערה שנימול סגי . ומשמע ברור אפילו לא נתגלה לא רוב הקיפו ולא רוב גובה . אמנם לעי"ד אחרי שכתב נראה לבי'ע שאינו מהול לא סמכינן כלל בזה על עדות אשה לידחות מילה שזמנה כי לא מליקן לנשה נאמנות אלא ב"ד סו"ר קט"ו בה"ג' במידי דבידה לתקן לומר חיובתיו או חי' לענין נשים שילדו בזית אחת כדאיתא בל"ע סו"ר ד' סעיף ל"ה ומן הטעם המבואר שס' שלא הוחזק ואין אלו יודעים יחוסם אבל ב"ד' שמעמידה בדבר נגד חוקה דאחי' מכת רובא דרוב בנים המתילדים לריכים למול ד"ס וממש מיעוטא דמיעוטא הגולד מהול בענין ש"ל' אלא הטפת דם זרית וכעת אלו רואים שהוא ערל בודאי לעי"ד אין לה נאמנות לידחות המילה בזמנה ואפילו בשבת :

שיב חזר ושב והאריך בדברים בעלמא אף תמנית שאלתו שיהי'

שנית ה"י אם יש ל רמ"ד או לא מפני המ"א פ"ה כתב וז"ע דים ליפסק כמותו שער סוחס וכבז כילד אם כ' של העערה הרי זה ערל נשאר חופה הריב בשר שצצרו דך רואין אותו ב והיינו מפני שאף אם לא אלא מדברי סופרים כד דלמה הוא מד"ם הוא ממילא נשמע דבהלכה הבדל בין תפקה ללא קשוי נמי הרי הוא כערל המשייות למשהי דסוף את עולמו לכתוב ביקה"ב הוא ע"ש . וכן מוכח גם בדיוקק הקשוי אלא נאמר דשצבה כל שלא אלא על ליזין המעכבי במעכבין אפילו פירש חו ניתנה שבת לידחות צע ששענת המילה לאחר ג ואף כל היום בלתי כו יחזור בשבת ע"י שרואו פשיטקשה יהא לכל הכ השפקיה אין להעלות עי ע"י קשוי דאין לך סכ שיתקשה וכו'י האו וכו להקשותו בתוך יבוריו אינו מורה כלל לזה כהוגן אפילו מגולה צע שיהא מגולה אפילו של הפוסקים שלא הביגוהו בתלמודן דברי שמואל להירושלמי דשמואל אף קשה למה לו לומר בת כלל פעם כהוגן מפני מ"ש כשימול פעם פעם אחד על לא ימיו לומר דכריו אף על מם דלא אמר דינו אלא אן וא"כ תלמודן עיקר . בשבת דחוזר על המט שמיד בחד הדברים . חוזר על ליזין המעכבי להצנת הש"ך ע"כ דה צעם שמואל מהלכה נ כהוגן . או דיומר מסה הי"ל שבידושלמי דלא על הגאמור במתני' וא על זה קאי ולא על ימיו בעדו הפוסקים שאפקו ברור . וא"כ ממילא נ אלא הטפת דם זרית שלא בשעת קשוי דוקא מנימול בידי אדם וכד שכבר יאלמו בזה ידי ר דקולת תה"ד במגולה שיהי'

קיד: המקבל שדה מחבירו פרק תשיעי בבא מציעא

(א) יבמות פ"ג... (ב) יבמות פ"ג... (ג) יבמות פ"ג... (ד) יבמות פ"ג... (ה) יבמות פ"ג... (ו) יבמות פ"ג... (ז) יבמות פ"ג... (ח) יבמות פ"ג... (ט) יבמות פ"ג... (י) יבמות פ"ג... (יא) יבמות פ"ג... (יב) יבמות פ"ג... (יג) יבמות פ"ג... (יד) יבמות פ"ג... (טו) יבמות פ"ג... (טז) יבמות פ"ג... (יז) יבמות פ"ג... (יח) יבמות פ"ג... (יט) יבמות פ"ג... (כ) יבמות פ"ג... (כא) יבמות פ"ג... (כב) יבמות פ"ג... (כג) יבמות פ"ג... (כד) יבמות פ"ג... (כה) יבמות פ"ג... (כו) יבמות פ"ג... (כז) יבמות פ"ג... (כח) יבמות פ"ג... (כט) יבמות פ"ג... (ל) יבמות פ"ג...

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה מהו שיקרו וכו' לא ידע דהו עמא משום דבני מלכים אלא ליתא דלא חזי ליה: (ב) ב"ד דחייב הוא מדמי ליה (והוה לו להשיב אין מסדרין). ת"ח ו"ב פ"א והיה לו להשיב מסדרין אלא סבר אין מסדרין בו:

גליון הש"ס

גמ' הא עשיר שביב באי קאמר. עין כמדות דף קה ע"ב תוס' ד"ה אפי': רש"י ד"ה באי קאמר וכו' והיי הוא רביה. עין לעיל דף קה ע"ב תוס' ד"ה וכו' ולא: תוס' ד"ה מהו וכו' וכן מציינו בשו"ת קובר את ר"ע במדקש ילקוט משל [רמז מתקד"ד] כפסוק חמדת נשים בנתה צימה:

לענין רש"י

אישקוש"ט. יבנה (אח) גלימיהו.

ערום דבר. בשעה שאמה מדבר בו לא יראה כך ערות דבר ש"מ אין אדם מנכך כשהוא ערום ותורם בעי צרכה. והאי דבעי מיניה לענין תורם דהתם תנן (תרומוט פ"א מ"ו) אין מגביהין תרומה ערום: לאו כפן מר. דאיכא למ"ד דליליהו הוא פינתס דכתיב ביה קנא קנאמתי' וכן צפינתס בקנאח את קנאמתי': אין מטמאין. דגבי אהל כתיב אדם (במדבר יט) אדם כי ימות צהלה: צארבעה לא מלינא. בגירסא דארבעה סדרין כגון מועד ישועות נשים שהן נוהגות בזמן הזה כזומן הצית וקדשים נמי דכתיב וכל מקום מוקטר מוגש לשמי ואמרי' (מנחות דף ק"י) אלו תלמידי חכמים העוסקין בהלכות עבודה בכל מקום מעלה עליהן הכתוב כאילו מקריבין אותן צבית המקדש: צשיטא מלינא. בתמייה. זרעים אינו נוהג צהלה לארץ וכן טהרות: ספי לקוט: טרפי עליון: נפץ. אשקוש"ט בלע"ז: סחט גלימא. נקטט ריח מתוך העליון לתוך טלית וקלטה טליתו את הריח: וזבניה. לגלימא צי"צ אלפי דינרי: לא תשכב צענטו. הא עשיר שביב צענטו: מאי קאמר. וכו' צצילי שחא עשיר המירו לשכב על טליתו * והרי הוא רביית אללו שיסתמש במשכנו חנס: הכי קאמר לא תשכב ועצונו צידך. אלף השיצנו לו כצוא השמש דכתיב (ישע' השצ טשיצ לו את העצונו כצוא השמש: ה"ג המלוה את חבירו אינו רשאי למשכנו ואינו חייב להחזיר לו: ועוצר ככל השמות הללו. השצ טשיצ ולא תשכב צענטו ועד בא השמש טשיצנו לו: מאי קאמר. דקמיני אינו חייב להחזיר לו ועוד הדר תני עוצר ככל השמות הללו (עוצר ככל השמות הללו) השצ טשיצ לא תשכב צענטו ועד בא השמש טשיצנו לו: וכו'. לא טעי תנא צמאי דאתייה חייב להחזיר לאוסיפי ולמימר אינו חייב להחזיר אלף ודאי אינו חייב להחזיר נמי אתייה והכי קאמר וכו' ושכח וחיסר ודילג ממייצ להחזיר צאינו חייב להחזיר: שמשכנו שלא בשעת הלוואה. צבית דין: אלף משכנו בשעת הלוואה. שהציח לו משכנו: אינו חייב להחזיר. דקראי צחובלו לאחר הלוואה כתיב דהיכא דאתייה ניהליה לאו חובלו הוא: ארישא. אמשכנו שלא בשעת הלוואה ולא החזיר לו עוצר ככל השמות הללו: עד בא השמש טשיצנו לו. משמע צצוקר טשיצנו לו ויהא צידו עד בא השמש ויקח לו ממנו: זה כסוף לילה. לקמן פריך דלילה לאהדורי ליה ציממא למה לי: כצא השמש. צלילה החזירו לו: איסימיה. אסיר צרייתא זו מסדר משנתי: אמר ליה לא. תסמייה דהא כסות לילה וכסות יום דקאמר לאו תשמיש יום ותשמיש לילה קאמר אלף כסות העשייה למשכן ציוס קאמר והכי קאמר עד בא השמש טשיצנו לו וכצא השמש טלולו זה כסות יום ולימדך הכתוב שניתנה לו רשות לחובלה צלילה ולענין חבלה קרי ליה כסות לילה: משכנו ומס. לזה לאחר שהשיצ לו את העצונו: שומטו. מלוה מעל גבי בניו ואין נעשה אללו כשאר מטלטלים שהן דלא משמעדי צצ"ח דיחין דמשכניה קנייה: למה

ומיירי צבא לישול צתורת משכון דרצנן סברי שמחזירין לו כל ימי חייו ורש"ג סבר דאחר שלשים יום מוכרו אצל היכא דנטל צתורת גבייה יכול למוכרו מיד ולא יקדו כלל וא"ת אמאי לא מייתי מרש"ג דאין מסדרין ויש לומר דסבר גמרא דשקלינן מידי דלא חזי ליה ויהיבין ליה מידי דחזי ליה כמו שלמעלה לא היה יודע הגמרא ואע"ג שנינו דרש"ג מתיר צלוף לא ידע דהו טעמא (א) דליכא מידי דחזי ליה ומר' עקיבא ור' ישמעאל דאמרי (לעיל דף ק"ג:) כל ישראל רחויין לאותה אינטלא אין להוכיח דסבירא להו מסדרין דמיירי דגצה צתורת משכון דמ"ק סבר דמפשיטין אותה אינטלא בת מאה מנה ונותנין לה הרחוקה לו וממנה עושין השבת העצונו ככל יום ויום והמותר יהיה לו למלוה צתורת משכון ולא יחזיר אותה כלל ורבי עקיבא ור' ישמעאל סברי דמן הטובה עושה השבת העצונו אצל צתורת גבייה לא הדר כלל ומדמסדר ליה אליה מיכה מיכה לא צעי למיפשט אפילו גרס מהו שיקדו משום דליליה דחייב הוא מדחי ליה (ט) והיה לו להשיצ אין מסדרין מדע שהרי השיצ לו קברי עובדי כוכבים אינם מטמאים צהלה כר"ש בן יוחי אע"ג דלא קיי"ל כוותיה אלף כרש"ג דמתני' דלהלות דאסר מדורות עובדי כוכבים משום אהל וטעמיה דליליה משום דרוב אריות יש צנה פותח טפה ויש מקום שלא גזרו כגון (ט) לצאת לקראת מלכים ויפול צו * וכן מצינו כשהיה קוצר את ר"ע היה דוחה שאמר ליה וכי אינך כהן אמר ליה דליקיס אין מטמאין ודחה אותו כן משום כבוד דר"ע ועיקר טעמו היה לפי שהיה מת מזה לפי שהיו יראים לקצרו שהיה מהרוגי מלכות וכן נמלא צתוצת גאון שכתב שיש צסדר אליהו רצה שנחלקו עליו יש אומיים שהיה מצני צני צניה של לזה ואמר להם איני אלף מזרעה של רחל וא"כ לא היה כהן וכאן אומר שכהן היה ומסיים התם אמרו לו תן סימן לדברך אמר להן כך כתוב ציחוסו של צנימין ויערשיה ואליה וזכרי צני ירוס אמרו לו לא כך אמרת לאותה יאלמנה * עשי לי משם עוגה קטנה (ט) ולך ולצנך תעשה צאחרונה ולא כהן אתה פי' לפי שכהן הוא היה רואה לישול חלה תחילה אמר להם אותו יתינוק משיח צן יוסף היה ורמו רמותי לעולם שאני צא תחילה וצאאותה תשובה

מביא נמי הא דגמרי' מיכה מיכה וגרס מנין שמסדרין לצעל חוב כחו שגורס ר"ת וכן צצ"ר גבי ותאמר לזה צגד נחלקו רבי נהוראי אמר דליליהו מגד ור"א אמר משל צנימין ועמד לפנייהם ואמר להם רבותי למה אתם נחלקים עלי אני מצני צניה של רחל: **בנין לערום שרא יתרום.** הוה ליה למימר מנין שלא יבדך צבשעה שתורם ממנו אינו אסור אלף צשעת צרכה ושאר צרכות אסור לצנך כשהוא ערום אלף נקט הכי משום דמשנה היא ערום לא יתרום: **אמר** ליה לאו בהן (אתה). תימנה לר"י היאך החיה צנה של האלמנה כיון שכהן היה דכתיב (מלכים א' ח') ויתמודד על הילד וגו' ויש לומר שהיה צבור לו שיחיהו לכך היה מותר משום פיקוח נפש:

ה"ג **דתינא ר' שמעון** [בן יוחי] **אומר.** דאינה משנה צשום מקום ועוד דמשניות אף של זרעים וטהרות היו שגורות להם דמשמע צכמה (ט) דוכתיב והא דקאמר צארבע לא מלינא היינו צתוספתא:

קבוא א מיי פ"ד מהל' תרומות הל' ד: קבוא ב מיי פ"א מהל' תומאת מת הל' יג ופ"ג מהל' אצל הל' ג: קבוא ג ד ה מיי פ"ג מהל' מלוה וזה הנה ה סמנ לאין קפא טוש"ע ח"מ סי' לו פט"ו: קבוא ד מיי שם הל' ו ועין שם טוש"ע שם סוף ט"ו:

תורה אור השלם

- 1 כי יי אלהיך מתהלך בקרב מחזק להצילך ולתת אביך לפתח ותיקח מתוך קדוש ולא יראתך ערות דבר ושב מאהרץ: דברים כג טו
- 2 ואתן צאני צאן מרעיית אדם אתם אני אלהיכם ואם אדוני יי יחזקאל לו לא
- 3 ואם איש עני הוא לא תשכב בעצבו:
- 4 אם קבל תחבול שלמת רעך עד בא השקט תשיבנו לו:
- 5 השב תשובה לוי את העבט כבא השקט ושב בשלמתו וברוך ולך תהיה צדקה לפני יי אלהיך: דברים כד יג

מוסף רש"י

אין מטמאין. את המהלי עליהם (יבמות פ"ג). אתם קריין אדם. וגיב תומאת אהל כמי אדם כי ימות באל (שם). משכנו. והשיג לו את העצונו. ומת. הנה. שומטו. המלוה מעל גבי בניו. ולא היו כשאר מטלטלי דתמי דלא משמעדי לצעל חוב. דיחין דמטמיה קנייה כי דידיה לנביא (ישע' קד.).

זו פת כתי יינו י"ג ספריו קוסמין פירותיו טבלים, ופירש"י ספריו מין. כספרי קוסמין, נציאי הבעל דלשם ע"ז כתבו וה"ג אמרינן תורה שכתבן מין ישרף, עכ"ל ז"ל: ופ"ש רבינו ונראה הוא צפרק החולץ, וכ"כ הרמב"ם ספ"ג מהל' איסור' הנאמרו בסמוך:

לסורו הו"ל מין, ומניח צפ"ק לחולץ [דף יג ע"א] שחיטת מין לע"ז פתו פת כתי יינו יין נסך ספריו קוסמין פירותיו טבלים. ופי' רש"י ספריו, תורה נציאים וכחוצים שכתבן מין. כספרי קוסמין, נציאי הבעל דלשם ע"ז כתבו וה"ג אמרינן צמכת גיטין [מה ע"ב] ס"ת שכתבו מין ישרף:

שני אחים שנתגיירו וכו'. ריש פרק נושאין בני אשתחרור, שרא להו רב אחא ינסב נשי דהדדי, ורב שמת רינן מן האב ולא מן האם גי דשרי. ומשמע בתוס' פ"ב כ"ב ע"ה) צד"ה ערוה לכל דכיון דלא היו אסורין להן המורה ליכא למיחש שמא מקדושה חמורה לקדושה זוק"י [לא ע"ב ד"ה ורב שמת] זב על שם רבותיו דמה שלא ה"ת אלא שהוא מחוקקתיהם ילו קדושה קלה ואין חוששין ומשום דלא יתיי לחלופי למיסר דהכל יודעין דאין

טבלים (ב) וספריו ספריו קוסמין ושמונו ויינו יא ובשאר כל דבריו כגוי. ונראה דלאו לכל מילי קאמר דהוי כגוי שהרי אם קדש בת ישראל קדושו קדושין אלא לענין להרחיקו קאמר:

סימן רסח

איסור עריות בגרים ודינן לענין עדות והליצה ודינן

ג (א) שני אחים שנתגיירו בין אם הם אחים מן האם ולא מן האב (ב) או שהן אחין מן האם ומן האב (ג) אסורין בכל העריות האסורין לישראל אע"פ שהיו מותרין להם בגיותן דלא ליתו לחלופי לישראל. (ד) הילכך אסור כל אחד באשת חברו (ה) אע"פ שנשאה בגיותו ונתגיירה.

זמנא אפקריה לזרעיה מדכתבי [ומחלף ג, כן חזרנו סוסים זרמחם שאר האב. ומן האם ולא מן האב כו"ע לא פליגי דאסור דאע"ג שמא יאמרו וכו' כיון דלא היו אסורין בגיותן מן התורה אפ"ה דלא יתיי לחלופי צישראל כיון דיש להם שאר אס כמו צישראל, האב ומן האם, מאן דשרי בתר אבא שדינן ליה דהא בני פליגי לא מסקי אינשי אדעתיהו שהן אחים מן האם ומידע ידעי דהאי דאין אחוה מן האב לגר דסתם גויה זונה היא ומאיז אחר הוא, להו נמי בני פלגייתא ואמרי אינשי הני ודאי אחי נינהו וקא שרינן יו וחתא לחלופי למשרי נמי צישראל כה"ג. ופסק רבינו לחומרה שמת, וכן פסקו הר"ף [לב ע"א] והרא"ש [סי' צ]:

וב"ש רבינו שהרי אם קדש בת ישראל קידושו קידושין. פשוט בהחולץ [מה ע"ב]: וכתב נימוק"י [שם טו ע"ב ד"ה קידושין] שם הרמב"ם [שם מה ע"ב ד"ה דאין מסתברא דצדיני ממונות בהקנאות וחיוזים כולם כישראל הוא נדון, ומיהו אס דין המלכות הוא שיהא קונה ומקנה כגוי דינא דמלכותא דינא. יוכתב עוד ישראל שמתא ועשה תשובה דכולי עלמא שורת הדין א"ל טבילה אלא קבלת מצוות בפני בית דין לכתחילה ואע"פ כן טובל הוא מדרבנן משום מעלה דומיא דעבד משוחרר שאין טבילתו אלא מדרבנן (ה) וכ"כ בתוס' עכ"ל. ורבינו כתב צימין רס"ו שם גאון ישראל משומד א"ל טבילה אלא מלקות: בדיק הבית: וכ"כ הר"ש בן הרשב"ץ

בתשובה [סי' פט] בני האנוסים כל שאמם מישראל אפי' מכמה דורות ואפי' גוי הבא על המשומדת זרע הבן הוא ישראל אפי' עד סוף העולם, ואין להם דין גרים כלל, ואין לנו להבהילים ולהחרידם כשבאים לחזור בתשובה, וא"צ להודיעם קצת מצות קלות וחמורות לפי שהם מחוייבים במצות כמונו והם מושבעים ועומרים מהר סיני, ואינם צריכים טבילה, וכשמל את עצמו צריך לברך אקב"ו [להכניסו] דמצוה הרמיא עליה היא עכ"ל:

סימן רסח: ג* שני אחים שנתגיירו בין אם הם אחים מן האב ולא מן האם וכו'. צפרק נושאין [ינמות ז ע"ב] בני יודן אמתא אשתחרור, שרא להו רב אחא בר יעקב למינסב נשי דהדדי, א"ל רבא והא רב שמת אסר, א"ל הוא אסר ואנא שרינא. מן האב ולא מן האם כולי עלמא לא פליגי דשרי, כלומר משום דאין אחוה מן האב לגוי וכולא עלמא ידעי דמהאי טעמא שרי ולא אחו לחלופי צישראל, מן האם ולא מן האב כולי עלמא לא פליגי דאסור, כי פליגי מן האב ומן האם, מאן דשרי בתר אבא שדינן ליה דהא קרו ליה בני פליגי ורב שמת קרו להו נמי בני פלוגייתא. ואיכא דאמרי פליגי רב אחא בר יעקב אפי' באחים מן האם, ומ"ט גר שנתגייר

וכ"כ אסורים בכל העריות האסורים לישראל וכו'. כ"כ שם הרא"ש, ומדין אשת אח הוא נלמד. ומיהו היינו דוקא בעריות שמנד האם אצל עריות שמנד האב משפט אחר להם ויתבאר בסמוך. וז"ל הרמב"ם צפ"ד מהלכות איסורי ציאה [שם]: גר אסור בשאר האם אחר

דרכי משה

כי פרק החולץ [סי' לט] דה"ה גטו גט אם חזר לסורו, ונ"ל דאפילו אם קידש בעודו ישראל ושוב בממורתו יהיב גט גט, ויש מרבותינו מסתפקים י"ן בזה בנמוק"י פרק החולץ דף (ת"כ ע"ב) [מה ע"ב ד"ה קדושין]. כתב המיימוני פ"ג דהל' איסור' [הל' יג] כשנשתחרר עבד צריך טבילה אחרת בפני לקבל עליו עול מצות שכבר הודיעוהו כשטבלו לשם עבדות, וכתב המגיד משנה ומיהו בדיעבד אי לא טבל בפני ג' או בלילה הוי טבילה גמורה וי"מ שאם שחררו רבו אע"פ שלא טבל אם קידש הוי קידושין דטבילה זו מדבריהם וראוי לחוש לדבריהם עכ"ל:

פרישה

סופר הוא עכ"ל מורי ורבי [מהרש"ל בהגהותיו על הטור]. וכ"כ ז"ל: (ב) או שהן אחים מן האם ומן האב. ר"ל ולא אמרינן דשדינן ליה בתר האב דשרי לכוי"ע

מני. ואקשי לרב אחא בר יעקב ופריק. וכתבו הר"ף [לב ע"א] והרא"ש [סי' צ] וכיון דלא פליגי דאסור דאע"ג שמא יאמרו וכו' כיון דלא היו אסורין בגיותן מן התורה אפ"ה דלא יתיי לחלופי צישראל כיון דיש להם שאר אס כמו צישראל, האב ומן האם, מאן דשרי בתר אבא שדינן ליה דהא בני פליגי לא מסקי אינשי אדעתיהו שהן אחים מן האם ומידע ידעי דהאי דאין אחוה מן האב לגר דסתם גויה זונה היא ומאיז אחר הוא, להו נמי בני פלגייתא ואמרי אינשי הני ודאי אחי נינהו וקא שרינן יו וחתא לחלופי למשרי נמי צישראל כה"ג. ופסק רבינו לחומרה שמת, וכן פסקו הר"ף [לב ע"א] והרא"ש [סי' צ]:

שנשאה בגיותו ונתגיירה, פי' לא מיבעיא היכא דנשא אשה ו צין נשא ישראליה צין נשא גיורת ומת או גירשה דפשיטא הגר מדרבנן כשהן אחין מן האם בלבד או אחין מן האב ומן האב ולא יתיי לחלופי צישראל, אלא אפילו נשאה כבר בגיותו מני. ואקשי לרב אחא בר יעקב ופריק. וכתבו הר"ף [לב ע"א] והרא"ש [סי' צ] וכיון דלא פליגי דאסור דאע"ג שמא יאמרו וכו' כיון דלא היו אסורין בגיותן מן התורה אפ"ה דלא יתיי לחלופי צישראל כיון דיש להם שאר אס כמו צישראל, האב ומן האם, מאן דשרי בתר אבא שדינן ליה דהא בני פליגי לא מסקי אינשי אדעתיהו שהן אחים מן האם ומידע ידעי דהאי דאין אחוה מן האב לגר דסתם גויה זונה היא ומאיז אחר הוא, להו נמי בני פלגייתא ואמרי אינשי הני ודאי אחי נינהו וקא שרינן יו וחתא לחלופי למשרי נמי צישראל כה"ג. ופסק רבינו לחומרה שמת, וכן פסקו הר"ף [לב ע"א] והרא"ש [סי' צ]:

סימן רסח: (א) בנמוי

הַלְבוּת שַׁבַּת סִימָן שְׁכַח שַׁל

ק.ע. בְּאֵר הַגּוֹלֵף

מִפְּקָחִין וּבּוּדָקִים עַד חֲטָמוֹ, אִם לֹא הִרְגִישׁוּ בְּחֲטָמוֹ חַיִּים (ו) אָז וְדָאֵי מַת, לֹא שָׁנָא פָּגְעוּ בְּרֹאשׁוֹ (יא) לֹא שָׁנָא פָּגְעוּ בְּרַגְלָיו תַּחֲלָה: ה' יִמְצָא עֲלֵיוֹנִים מֵתִים, לֹא יֵאמֶר קָבֵר מֵתוֹ תַּחֲתוֹנִים, אֲלֵא עֲלֵיהֶם שָׁמָּא עָדִין הֵם חַיִּים: ו' יַעֲבֹרִים שְׂאָרוֹ עַל עֵירוֹת יִשְׂרָאֵל, אִם בָּאוּ (יב) עַל עֶסֶק מָמוֹן אֵין עֲלֵיהֶם אֵת הַשַּׁבָּת, בָּאוּ עַל עֶסְקֵי נַפְשׁוֹת, (יג) וְנִאֲפְלוּ סָתָם, וְיִצְאִים עֲלֵיהֶם בְּכָלִי זֵין וּמְחַלְלִין אֵת הַשַּׁבָּת, וּבְעֵיר הַסְּמוּכָה (יד) לְסַפֵּר, אֲפְלוּ לֹא בָּאוּ אֲלֵא עַל עֶסְקֵי תְבָן וְקַשׁ מְחַלְלִין עֲלֵיהֶם שַׁבָּת. הִגָּה: (טו) וְנִאֲפְלוּ לֹא בָּאוּ עָדִין אֲלֵא רוֹצִים לְבֹא (אור וזרוע (ס"ג ס' ס"ה)): ז' טִישׁ מִי שְׂאוֹמֵר שְׂבִימָן אֲפְלוּ בָּאוּ עַל עֶסְקֵי מָמוֹן מְחַלְלִין, (ז) שָׂאֵם לֹא יִנְיַחְנוּ יִשְׂרָאֵל לְשַׁלַּל וְלָבוּ מָמוֹנֵי יַהֲרַגְנוּ, וְהָיִי נַפְשׁוֹת. (ומְקַל מָקוֹם (יז) הַחַל לְפִי הַעֲנִין) (פְּסָקִי מֵהֵרָא"י סִימָן (ק"ג) [קנ"ח]): ח' הַרְוָאָה סְפִינָה שְׂשֵׁי בַּהּ לְהַמְטָרְפֵת בֵּינֵם, וְכֵן נְהַר שׁוּטָף, יִכּוֹן יַחֲיד הַנְּרַדָּף (יח) מַפְנֵי (ט) אֲנָס, מַצְוָה עַל כָּל אָדָם לְחַלֵּל שַׁבָּת (יט) כְּדִי (י) לְהַצִּילֵם. (ועֵין לְעֵיל סוּף סִימָן ש"ו מִי שְׂרוֹצִים לְאָנְסוּ אִם מְחַלְלִין עֲלֵיו שַׁבָּת): ט' לְכָל הַיּוֹצֵאִים לְהַצִּיל, (כ) חוֹזְרִים בְּכָלִי זֵינֵם (כא) לְמַקּוּמָם:

ו' שם בְּכִרְתָּא.
ז' עֲרוּכִין מִ"ה (נ"א).
ח' רַמְבַּ"ם בְּפָרֵק ב' (ה"ב).
ט' חֲכִי מוֹרְנוּ.
י' רַבִּי רַבִּי יִשְׂרָאֵל.
יא' סִימָן (קנ"ג) [קנ"ו].
יב' טוֹר וְרַמְבַּ"ם בְּפָרֵק (ה"ב).
יג' מִשְׁנֵה דְחֻצְיַת י"ט (נ"א).
יד' שֵׁם כְּטוֹר.
טו' וְרַמְבַּ"ם ל' עֲרוּכִין מִ"ה (נ"א) בְּכִרְתָּא.

שֵׁל דֵּינִי יוֹלָדָת בְּשַׁבָּת. וּבוּ י"א סְעִיפִים:

וְלֵתִת הַיָּא כְּחוּלָה שְׂשֵׁי בּוּ סִפְנָה (ב) [א] (א) וּמְחַלְלִין עֲלֶיהָ הַשַּׁבָּת לְכָל מָה שְׂצָרִיכָה, קוֹרְאִין

א' שַׁבָּת כְּכִיח (נ"ג) מִשְׁנֵה.

שְׂעָרֵי תְּשׁוּבָה

א' [א] וּמְחַלְלִין. וְעֵין תְּשׁוּבָת בֵּית יַעֲקֹב סִימָן נ"ט בְּעֵינֵן חֲלוּל שַׁבָּת בְּיּוֹלָת אוּ גוֹסַס, וְמָה שְׂכַחַת בּוֹה כְּשִׁבְחַת יַעֲקֹב חֲלָק א' סִימָן י"ג. עֵין שֵׁם:

א' [א] וּמְחַלְלִין. וְעֵין תְּשׁוּבָת בֵּית יַעֲקֹב סִימָן נ"ט בְּעֵינֵן חֲלוּל שַׁבָּת בְּיּוֹלָת אוּ גוֹסַס, וְמָה שְׂכַחַת בּוֹה כְּשִׁבְחַת יַעֲקֹב חֲלָק א' סִימָן י"ג. עֵין שֵׁם:
ב' [ב] וּמְחַלְלִין. וְעֵין תְּשׁוּבָת בֵּית יַעֲקֹב סִימָן נ"ט בְּעֵינֵן חֲלוּל שַׁבָּת בְּיּוֹלָת אוּ גוֹסַס, וְמָה שְׂכַחַת בּוֹה כְּשִׁבְחַת יַעֲקֹב חֲלָק א' סִימָן י"ג. עֵין שֵׁם:
ג' [ג] וּמְחַלְלִין. וְעֵין תְּשׁוּבָת בֵּית יַעֲקֹב סִימָן נ"ט בְּעֵינֵן חֲלוּל שַׁבָּת בְּיּוֹלָת אוּ גוֹסַס, וְמָה שְׂכַחַת בּוֹה כְּשִׁבְחַת יַעֲקֹב חֲלָק א' סִימָן י"ג. עֵין שֵׁם:
ד' [ד] וּמְחַלְלִין. וְעֵין תְּשׁוּבָת בֵּית יַעֲקֹב סִימָן נ"ט בְּעֵינֵן חֲלוּל שַׁבָּת בְּיּוֹלָת אוּ גוֹסַס, וְמָה שְׂכַחַת בּוֹה כְּשִׁבְחַת יַעֲקֹב חֲלָק א' סִימָן י"ג. עֵין שֵׁם:

בְּאֵר הַיֵּטֵב

א' [א] וּמְחַלְלִין. וְעֵין תְּשׁוּבָת בֵּית יַעֲקֹב סִימָן נ"ט בְּעֵינֵן חֲלוּל שַׁבָּת בְּיּוֹלָת אוּ גוֹסַס, וְמָה שְׂכַחַת בּוֹה כְּשִׁבְחַת יַעֲקֹב חֲלָק א' סִימָן י"ג. עֵין שֵׁם:
ב' [ב] וּמְחַלְלִין. וְעֵין תְּשׁוּבָת בֵּית יַעֲקֹב סִימָן נ"ט בְּעֵינֵן חֲלוּל שַׁבָּת בְּיּוֹלָת אוּ גוֹסַס, וְמָה שְׂכַחַת בּוֹה כְּשִׁבְחַת יַעֲקֹב חֲלָק א' סִימָן י"ג. עֵין שֵׁם:
ג' [ג] וּמְחַלְלִין. וְעֵין תְּשׁוּבָת בֵּית יַעֲקֹב סִימָן נ"ט בְּעֵינֵן חֲלוּל שַׁבָּת בְּיּוֹלָת אוּ גוֹסַס, וְמָה שְׂכַחַת בּוֹה כְּשִׁבְחַת יַעֲקֹב חֲלָק א' סִימָן י"ג. עֵין שֵׁם:
ד' [ד] וּמְחַלְלִין. וְעֵין תְּשׁוּבָת בֵּית יַעֲקֹב סִימָן נ"ט בְּעֵינֵן חֲלוּל שַׁבָּת בְּיּוֹלָת אוּ גוֹסַס, וְמָה שְׂכַחַת בּוֹה כְּשִׁבְחַת יַעֲקֹב חֲלָק א' סִימָן י"ג. עֵין שֵׁם:

בְּאֵר הַלְּבָה

וּמוֹצֵיאִין אוֹתוֹ לַחֲיֵי שְׂעָה, כְּדָאֵמֵר בְּמִסְכַּת שְׁמִחוֹת (פ"א ה"ד) הַפְּעֻצִים עֵינֵיו שֵׁל (מח) [גוֹסַס] הָיִי הוּא שׁוֹפֵף דְּמִים, עַד כָּאן לְשׁוּנוֹ. וְכֵן כְּתַב תּוֹסֵפוֹת בְּנֵדָה דָּף מִ"ד (פ"ב ד"ה איהו), אֲלֵא דְהָם בָּאוּ מִשְׁעָם דְּמַעֲוֹט גּוֹסְסִים לַחֲיִים, וְאֵין הוֹלְכִין בְּפִקְחֵי נַפְשׁ אַחַר רַב, וְלִקְאוּנָה תְּמִידָה דְּהָא אֲפְלוּ בְּדוּאֵי מֵת מְקַל מָקוֹם חַיִּי שְׂעָה יֵשׁ עַל דִּי פְּקִחַת הַגַּל, וּבְשִׁבְלֵי חַיִּי שְׂעָה מִפְּקָחִין, וְאֲפִשְׁרֵי דְהַתּוֹסְפוֹת כָּלְלוּ בְּזָה הַיְכִי דְהַרְוֵפֵא נּוֹתֵן לוֹ (סִימָנִים) וּסְמִינִים] וְאִמְרַי שְׂיִתְרַפֵּא לְגַמְרֵי עַל דִּי זָה, דְּמִתְרַ לְסַפֵּר עֲלֵיו וְחַלְלֵל שַׁבָּת כְּבִשְׁוֹלֵם וְכְדוּמָה, דְּמַעֲוֹט גּוֹסְסִין לַחֲיִים וְסוּמְכִין עֲלֵיו בְּעֵינֵי פְּקִיחַ נַפְשׁ, אֲבָל אִם הָיִי אֲמִרְיָן דְּאֲפְלוּ מַעֲוֹט לִיקָא אִם כּוֹן בְּדוּאֵי מְשֻׁר. וְעַד עוֹד שְׂרַאֲיִחֵי כְּפָרִי מְגָרִים (א"א סִימָן) שְׂכַחַת דְּמִי שְׂהֵה חָבֵב מֵיתַת בֵּית דִּין [נְכַמִּים הַנְּדַמְנוּ] וְנִפְלַ עֲלֵיו הַגַּל, דְּמִפְּקָחִין עֲלֵיו, דְּהָלֵא אֵין מְמִיתִין אוֹתוֹ בְּשַׁבָּת וְחַיִּי שְׂעָה יֵשׁ עַל כָּל פְּקִיחֵי וְלַעֲזִיּוֹת דְּעָמִי לֹא נְהִירָא כָּלָל, דְּהַתּוֹרָה חָסָה עַל חַיִּי שְׂעָה הַיְיָנוּ לְמִי שְׂחִסָּה עַל חַיִּים שְׁלוּ, לְאֲפִוְקֵי בְּזָה דְּגַבְרָא קְטִילָא הוּא מְחַמַּת רִשְׁעָהּ, וְלֹא עֲדִיף מְרוֹצֵי בְּהִמָּה דְּקִיָּמָא לֹן בְּיּוֹרָה דְּעָה קְנִיחַ (ס"א) דְּאֵין מְעִלִין אוֹתוֹ מִן הַבּוֹר:

מִשְׁנֵה בְּרוּרָה

וְקַבְּלֵי בְּיָתֵי זָה מְצִיּוּן בְּנֵי אָדָם בְּעַת הַזֹּאת, נְמִי מְחַלְלִין עֲלֵיהֶם אֵת הַגַּל. הַבָּא בְּמַחְתָּרָת בְּעֵינֵן שְׂמַתָּר לְהִרְגוּ וּבְעַת חַמְרִיתוֹ עֲלֵיו גַּל, אֵין מִפְּקָחִין אוֹתוֹ דְּגַבְרָא קְטִילָא הוּא [פּוֹסְקִים בְּשֵׁם (מְמָרְיוֹ ע"ב)]: יִשְׂרָאֵל בְּעַל עֲבֻרוֹת תַּאֲבָוֶן, כָּל זָמַן שְׂאֵין בְּתוֹרָה (ס) נְרָאָה דְּמְחַלְלִין עֲלֵיו שַׁבָּת כְּדִי לְהַצִּילוֹ, (ט) אֲבָל יֵשׁ לְהַכְעִים אֶסְוֵר לְהַצִּילוֹ אַף בְּחָל, וְכָל שֶׁן דְּהָסְוֵר לְחַלֵּל שַׁבָּת בְּפִקְחֵי הַגַּל אוּ בְּשָׂר רַבּוּעָה, וְהוּא שֶׁן דְּרֵינֵן לְכָל הַיְיָ בְּיּוֹרָה דְּעָה סִימָן קנ"ח סְעִיף א' נב', עֵין שֵׁם: ד' (י) אָז שַׁבָּת. דְּחֻבֵּי (כראשית ו' כב) 'כַּל אֲשֶׁר נִשְׁמַת רוּחַ חַיִּים בְּאֲפִיּוֹ, דְּהִרְחַת חַיִּים תְּלֵוֹי בְּאֲפִיּוֹ: (יא) לֹא שָׁנָא פָּגְעוּ בְּרַגְלָיו. לִמְר, דְּלֹא נִימָא דְּכִוְּן שְׂאֵין אָנוּ מְרַגִּישִׁין חַיִּים בְּלִבּוֹ בְּדוּאֵי אִי יַפְקַח הַגַּל יוֹתֵר, קָא מַשְׁמַע לָן דְּגַם בְּזָה צְרִיךְ לְבָדִק עַד ו' (יב) עַל עֶסְקֵי מָמוֹן וכו'. דְּבִשְׁבִיל הַפְּסָד מָמוֹן לֹא הַתְּרַ שַׁבָּת: (יג) וְאֲפִלוּ סָתָם. דְּסַפֵּר נַפְשׁוֹת לְהִקְל: (יד) לְסַפֵּר וכו'.

א' [א] וּמְחַלְלִין. וְעֵין תְּשׁוּבָת בֵּית יַעֲקֹב סִימָן נ"ט בְּעֵינֵן חֲלוּל שַׁבָּת בְּיּוֹלָת אוּ גוֹסַס, וְמָה שְׂכַחַת בּוֹה כְּשִׁבְחַת יַעֲקֹב חֲלָק א' סִימָן י"ג. עֵין שֵׁם:
ב' [ב] וּמְחַלְלִין. וְעֵין תְּשׁוּבָת בֵּית יַעֲקֹב סִימָן נ"ט בְּעֵינֵן חֲלוּל שַׁבָּת בְּיּוֹלָת אוּ גוֹסַס, וְמָה שְׂכַחַת בּוֹה כְּשִׁבְחַת יַעֲקֹב חֲלָק א' סִימָן י"ג. עֵין שֵׁם:
ג' [ג] וּמְחַלְלִין. וְעֵין תְּשׁוּבָת בֵּית יַעֲקֹב סִימָן נ"ט בְּעֵינֵן חֲלוּל שַׁבָּת בְּיּוֹלָת אוּ גוֹסַס, וְמָה שְׂכַחַת בּוֹה כְּשִׁבְחַת יַעֲקֹב חֲלָק א' סִימָן י"ג. עֵין שֵׁם:
ד' [ד] וּמְחַלְלִין. וְעֵין תְּשׁוּבָת בֵּית יַעֲקֹב סִימָן נ"ט בְּעֵינֵן חֲלוּל שַׁבָּת בְּיּוֹלָת אוּ גוֹסַס, וְמָה שְׂכַחַת בּוֹה כְּשִׁבְחַת יַעֲקֹב חֲלָק א' סִימָן י"ג. עֵין שֵׁם:
ה' [ה] וּמְחַלְלִין. וְעֵין תְּשׁוּבָת בֵּית יַעֲקֹב סִימָן נ"ט בְּעֵינֵן חֲלוּל שַׁבָּת בְּיּוֹלָת אוּ גוֹסַס, וְמָה שְׂכַחַת בּוֹה כְּשִׁבְחַת יַעֲקֹב חֲלָק א' סִימָן י"ג. עֵין שֵׁם:
ו' [ו] וּמְחַלְלִין. וְעֵין תְּשׁוּבָת בֵּית יַעֲקֹב סִימָן נ"ט בְּעֵינֵן חֲלוּל שַׁבָּת בְּיּוֹלָת אוּ גוֹסַס, וְמָה שְׂכַחַת בּוֹה כְּשִׁבְחַת יַעֲקֹב חֲלָק א' סִימָן י"ג. עֵין שֵׁם:
ז' [ז] וּמְחַלְלִין. וְעֵין תְּשׁוּבָת בֵּית יַעֲקֹב סִימָן נ"ט בְּעֵינֵן חֲלוּל שַׁבָּת בְּיּוֹלָת אוּ גוֹסַס, וְמָה שְׂכַחַת בּוֹה כְּשִׁבְחַת יַעֲקֹב חֲלָק א' סִימָן י"ג. עֵין שֵׁם:
ח' [ח] וּמְחַלְלִין. וְעֵין תְּשׁוּבָת בֵּית יַעֲקֹב סִימָן נ"ט בְּעֵינֵן חֲלוּל שַׁבָּת בְּיּוֹלָת אוּ גוֹסַס, וְמָה שְׂכַחַת בּוֹה כְּשִׁבְחַת יַעֲקֹב חֲלָק א' סִימָן י"ג. עֵין שֵׁם:
ט' [ט] וּמְחַלְלִין. וְעֵין תְּשׁוּבָת בֵּית יַעֲקֹב סִימָן נ"ט בְּעֵינֵן חֲלוּל שַׁבָּת בְּיּוֹלָת אוּ גוֹסַס, וְמָה שְׂכַחַת בּוֹה כְּשִׁבְחַת יַעֲקֹב חֲלָק א' סִימָן י"ג. עֵין שֵׁם:
י' [י] וּמְחַלְלִין. וְעֵין תְּשׁוּבָת בֵּית יַעֲקֹב סִימָן נ"ט בְּעֵינֵן חֲלוּל שַׁבָּת בְּיּוֹלָת אוּ גוֹסַס, וְמָה שְׂכַחַת בּוֹה כְּשִׁבְחַת יַעֲקֹב חֲלָק א' סִימָן י"ג. עֵין שֵׁם:
יא' [יא] וּמְחַלְלִין. וְעֵין תְּשׁוּבָת בֵּית יַעֲקֹב סִימָן נ"ט בְּעֵינֵן חֲלוּל שַׁבָּת בְּיּוֹלָת אוּ גוֹסַס, וְמָה שְׂכַחַת בּוֹה כְּשִׁבְחַת יַעֲקֹב חֲלָק א' סִימָן י"ג. עֵין שֵׁם:
יב' [יב] וּמְחַלְלִין. וְעֵין תְּשׁוּבָת בֵּית יַעֲקֹב סִימָן נ"ט בְּעֵינֵן חֲלוּל שַׁבָּת בְּיּוֹלָת אוּ גוֹסַס, וְמָה שְׂכַחַת בּוֹה כְּשִׁבְחַת יַעֲקֹב חֲלָק א' סִימָן י"ג. עֵין שֵׁם:
יג' [יג] וּמְחַלְלִין. וְעֵין תְּשׁוּבָת בֵּית יַעֲקֹב סִימָן נ"ט בְּעֵינֵן חֲלוּל שַׁבָּת בְּיּוֹלָת אוּ גוֹסַס, וְמָה שְׂכַחַת בּוֹה כְּשִׁבְחַת יַעֲקֹב חֲלָק א' סִימָן י"ג. עֵין שֵׁם:
יד' [יד] וּמְחַלְלִין. וְעֵין תְּשׁוּבָת בֵּית יַעֲקֹב סִימָן נ"ט בְּעֵינֵן חֲלוּל שַׁבָּת בְּיּוֹלָת אוּ גוֹסַס, וְמָה שְׂכַחַת בּוֹה כְּשִׁבְחַת יַעֲקֹב חֲלָק א' סִימָן י"ג. עֵין שֵׁם:
טו' [טו] וּמְחַלְלִין. וְעֵין תְּשׁוּבָת בֵּית יַעֲקֹב סִימָן נ"ט בְּעֵינֵן חֲלוּל שַׁבָּת בְּיּוֹלָת אוּ גוֹסַס, וְמָה שְׂכַחַת בּוֹה כְּשִׁבְחַת יַעֲקֹב חֲלָק א' סִימָן י"ג. עֵין שֵׁם:
טז' [טז] וּמְחַלְלִין. וְעֵין תְּשׁוּבָת בֵּית יַעֲקֹב סִימָן נ"ט בְּעֵינֵן חֲלוּל שַׁבָּת בְּיּוֹלָת אוּ גוֹסַס, וְמָה שְׂכַחַת בּוֹה כְּשִׁבְחַת יַעֲקֹב חֲלָק א' סִימָן י"ג. עֵין שֵׁם:
יז' [יז] וּמְחַלְלִין. וְעֵין תְּשׁוּבָת בֵּית יַעֲקֹב סִימָן נ"ט בְּעֵינֵן חֲלוּל שַׁבָּת בְּיּוֹלָת אוּ גוֹסַס, וְמָה שְׂכַחַת בּוֹה כְּשִׁבְחַת יַעֲקֹב חֲלָק א' סִימָן י"ג. עֵין שֵׁם:
יח' [יח] וּמְחַלְלִין. וְעֵין תְּשׁוּבָת בֵּית יַעֲקֹב סִימָן נ"ט בְּעֵינֵן חֲלוּל שַׁבָּת בְּיּוֹלָת אוּ גוֹסַס, וְמָה שְׂכַחַת בּוֹה כְּשִׁבְחַת יַעֲקֹב חֲלָק א' סִימָן י"ג. עֵין שֵׁם:
יט' [יט] וּמְחַלְלִין. וְעֵין תְּשׁוּבָת בֵּית יַעֲקֹב סִימָן נ"ט בְּעֵינֵן חֲלוּל שַׁבָּת בְּיּוֹלָת אוּ גוֹסַס, וְמָה שְׂכַחַת בּוֹה כְּשִׁבְחַת יַעֲקֹב חֲלָק א' סִימָן י"ג. עֵין שֵׁם:
כ' [כ] וּמְחַלְלִין. וְעֵין תְּשׁוּבָת בֵּית יַעֲקֹב סִימָן נ"ט בְּעֵינֵן חֲלוּל שַׁבָּת בְּיּוֹלָת אוּ גוֹסַס, וְמָה שְׂכַחַת בּוֹה כְּשִׁבְחַת יַעֲקֹב חֲלָק א' סִימָן י"ג. עֵין שֵׁם:
כא' [כא] וּמְחַלְלִין. וְעֵין תְּשׁוּבָת בֵּית יַעֲקֹב סִימָן נ"ט בְּעֵינֵן חֲלוּל שַׁבָּת בְּיּוֹלָת אוּ גוֹסַס, וְמָה שְׂכַחַת בּוֹה כְּשִׁבְחַת יַעֲקֹב חֲלָק א' סִימָן י"ג. עֵין שֵׁם:
כב' [כב] וּמְחַלְלִין. וְעֵין תְּשׁוּבָת בֵּית יַעֲקֹב סִימָן נ"ט בְּעֵינֵן חֲלוּל שַׁבָּת בְּיּוֹלָת אוּ גוֹסַס, וְמָה שְׂכַחַת בּוֹה כְּשִׁבְחַת יַעֲקֹב חֲלָק א' סִימָן י"ג. עֵין שֵׁם:
כג' [כג] וּמְחַלְלִין. וְעֵין תְּשׁוּבָת בֵּית יַעֲקֹב סִימָן נ"ט בְּעֵינֵן חֲלוּל שַׁבָּת בְּיּוֹלָת אוּ גוֹסַס, וְמָה שְׂכַחַת בּוֹה כְּשִׁבְחַת יַעֲקֹב חֲלָק א' סִימָן י"ג. עֵין שֵׁם:
כד' [כד] וּמְחַלְלִין. וְעֵין תְּשׁוּבָת בֵּית יַעֲקֹב סִימָן נ"ט בְּעֵינֵן חֲלוּל שַׁבָּת בְּיּוֹלָת אוּ גוֹסַס, וְמָה שְׂכַחַת בּוֹה כְּשִׁבְחַת יַעֲקֹב חֲלָק א' סִימָן י"ג. עֵין שֵׁם:
כה' [כה] וּמְחַלְלִין. וְעֵין תְּשׁוּבָת בֵּית יַעֲקֹב סִימָן נ"ט בְּעֵינֵן חֲלוּל שַׁבָּת בְּיּוֹלָת אוּ גוֹסַס, וְמָה שְׂכַחַת בּוֹה כְּשִׁבְחַת יַעֲקֹב חֲלָק א' סִימָן י"ג. עֵין שֵׁם:
כז' [כז] וּמְחַלְלִין. וְעֵין תְּשׁוּבָת בֵּית יַעֲקֹב סִימָן נ"ט בְּעֵינֵן חֲלוּל שַׁבָּת בְּיּוֹלָת אוּ גוֹסַס, וְמָה שְׂכַחַת בּוֹה כְּשִׁבְחַת יַעֲקֹב חֲלָק א' סִימָן י"ג. עֵין שֵׁם:
כח' [כח] וּמְחַלְלִין. וְעֵין תְּשׁוּבָת בֵּית יַעֲקֹב סִימָן נ"ט בְּעֵינֵן חֲלוּל שַׁבָּת בְּיּוֹלָת אוּ גוֹסַס, וְמָה שְׂכַחַת בּוֹה כְּשִׁבְחַת יַעֲקֹב חֲלָק א' סִימָן י"ג. עֵין שֵׁם:
כט' [כט] וּמְחַלְלִין. וְעֵין תְּשׁוּבָת בֵּית יַעֲקֹב סִימָן נ"ט בְּעֵינֵן חֲלוּל שַׁבָּת בְּיּוֹלָת אוּ גוֹסַס, וְמָה שְׂכַחַת בּוֹה כְּשִׁבְחַת יַעֲקֹב חֲלָק א' סִימָן י"ג. עֵין שֵׁם:
ל' [ל] וּמְחַלְלִין. וְעֵין תְּשׁוּבָת בֵּית יַעֲקֹב סִימָן נ"ט בְּעֵינֵן חֲלוּל שַׁבָּת בְּיּוֹלָת אוּ גוֹסַס, וְמָה שְׂכַחַת בּוֹה כְּשִׁבְחַת יַעֲקֹב חֲלָק א' סִימָן י"ג. עֵין שֵׁם:
לא' [לא] וּמְחַלְלִין. וְעֵין תְּשׁוּבָת בֵּית יַעֲקֹב סִימָן נ"ט בְּעֵינֵן חֲלוּל שַׁבָּת בְּיּוֹלָת אוּ גוֹסַס, וְמָה שְׂכַחַת בּוֹה כְּשִׁבְחַת יַעֲקֹב חֲלָק א' סִימָן י"ג. עֵין שֵׁם:
לב' [לב] וּמְחַלְלִין. וְעֵין תְּשׁוּבָת בֵּית יַעֲקֹב סִימָן נ"ט בְּעֵינֵן חֲלוּל שַׁבָּת בְּיּוֹלָת אוּ גוֹסַס, וְמָה שְׂכַחַת בּוֹה כְּשִׁבְחַת יַעֲקֹב חֲלָק א' סִימָן י"ג. עֵין שֵׁם:
לד' [לד] וּמְחַלְלִין. וְעֵין תְּשׁוּבָת בֵּית יַעֲקֹב סִימָן נ"ט בְּעֵינֵן חֲלוּל שַׁבָּת בְּיּוֹלָת אוּ גוֹסַס, וְמָה שְׂכַחַת בּוֹה כְּשִׁבְחַת יַעֲקֹב חֲלָק א' סִימָן י"ג. עֵין שֵׁם:
לה' [לה] וּמְחַלְלִין. וְעֵין תְּשׁוּבָת בֵּית יַעֲקֹב סִימָן נ"ט בְּעֵינֵן חֲלוּל שַׁבָּת